

2

*... já ztratil ho, stále nepřichází
a já malátně sedím... Nebesa, rozbijte
tuhle děsivou úzkost, tu strnulou apatii,
čímkoli, skrze jakéhokoli posla!*

Robert Browning
Zvony a granátová jablka č. 5
(*Skvrna na štítu*)

Dům, k němuž Strike dojel, vůbec neodpovídal jeho očekávání. Delamore Lodge nebyla žádná venkovská vila, ale malé, zchátralé stavení z tmavého kamene připomínající opuštěný kostelík. Stálo v zarostlé zahradě, na kterou podle všeho už řadu let nikdo nesáhl. Když zaparkoval, všiml si, že v jednom gotickém okně je několik prasklých tabulek, zalepených zevnitř čímsi, co vypadalo jako černý pytel na odpadky. Na střeše tu a tam chyběla taška. Na pozadí zlověstného listopadového nebe a v prudkém lijáku působila Delamore Lodge přesně jako ten typ obydlí, v němž by podle místních dětí klidně mohla bydlet čarodějnice.

Strike vykročil po nerovné cestě a dával bedlivý pozor, kam pokládá umělé chodidlo, protože mokré listí z několika holých stromů vytvořilo na zemi kluzký koberec. Když došel k dubovým dveřím, zaklepal a dveře se po pár vteřinách otevřely.

Strikova představa Decimy Mullinsové coby udržované blondýny v tvrdém kostýmku na míru stěží mohla být dál od pravdy. Spatřil před sebou bledu, zavalitou ženu s dlouhými, neučesanými hnědými vlasy, které byly

u kořínků šedivé a kadeřníka zřejmě neviděly už pěkně dlouho. Na sobě měla černé tepláky a tlusté černé vlněné pončo. Vzhledem k zarostlé zahradě a chátrajícímu domu Strika při pohledu na její outfit napadlo, že má co do činění s jakousi podivínkou z lepší společnosti, která se stáhla do ústraní, aby tu malovala špatné obrazy nebo vyráběla křivou keramiku. Tenhle typ žen mu k srdci nikdy nepřiřostl.

„Slečna Mullinsová?“

„Ano. Vy jste Cormoran?“

„Přesně tak,“ potvrdil Strike, jemuž neuniklo, že si jeho křestní jméno zapamatovala správně. Většina lidí mu říkala „Cameron“.

„Můžete se prokázat nějakým dokladem?“

Vzhledem k tomu, jak nízká byla pravděpodobnost, že k jejímu domu za denního světla zavítal potulný lupič v BMW, navíc přesně v tu dobu, na kterou si do Kentu pozvala soukromého detektiva, Strika značně hnětlo, že musí stát v lijáku a šátrat v kapsách po řidičáku. Jakmile jí ho ukázal, ustoupila stranou a vpustila ho do těsné předsíně, kde se nacházelo nezvyklé množství stojanů na deštníky a polic na boty, jako by každý nový majitel přidal své vlastní, ale ty staré neodstranil. Strikovi, jenž v dětství zažil až příliš mnoho nepořádku, se protivilo, když zcela schopní lidé zanedbávali úklid a čistotu, a jeho negativní dojem z téhle ošuntělé ženštiny ještě zesílil. Něco z jeho nelibosti se možná promítlo do jeho výrazu, protože Decima podotkla:

„Tenhle dům patřil mojí pratetě. Donedávna ho měli pronajatý nějakí manželé, kteří se tu o to moc nestarali. Chystám se ho opravit a prodat.“

Po žádné renovaci nebo rekonstrukci však nebylo nikde ani stopy. V předsíni se na několika místech loupala tapeta a na lustru chyběla jedna žárovka.

Strike následoval Decimu do skromné kuchyňky se staromódním sporákem a oprýskanou dlažbou, která působila dojmem, že už se po ní chodí stovky let. Dřevěný stůl obklopovaly různé velké židle. Strikovi padl zrak na notes vázaný v červené kůži a napadlo ho, jestli jeho hostitelka není aspirující básnířkou. To by ji v jeho očích posunulo ještě o příčku níž, než kdyby se pokoušela o keramiku.